

մայ լի է ինչ է յառաջանում սորա-
նից. Ալեքսանդրապոլի, Նուխիցի,
Ախալցխայի մի խնդհ վաճառակա-
նի կամ արհեստավորի որդին ամ-
բողջ հինգ-վեց տարի ուսում առ-
նելով զառաքական պրոֆիմագիտին
մէջ, հասնում է միայն այն արդիւն-
քին, որ կորցնում է իր ամեն ըն-
դունակութիւնը և հակառակ էր
և է զօրծնական զբաղմունքով իր
նիւթական դրութիւնը ապահովե-
լա համար, որովհետեւ իր ուսումը
նաեւ իրեն բարձր ժամանակն առ-
վորէ է միայն այնպիսի առարկա-
ներ, որոնք չ'ունեն ոչինչ կապ ոչ
արհեստի, ոչ արուեստի, ոչ երկ-
րագործութեան և ոչ վաճառակա-
նութեան հետ :

Այսպիսով Հայ պատանին չափա-
հաս դառած դուրս է գալիս ու-
սումնաբանի (պրոֆիմագիտին) պա-
տեից, նայում է չորս կողմը, պը-
տտում է մաքուր աշխարհի շուրջը,
որնա լաւ գիտէ իր ուսումնաւորած
աշխարհագրութիւնից, բայց իր հինգ
տարուայ բաւական լայն ուսումով
նա անընդունակ է դառնում իր վի-
ճակը ապահովելու: Վարժապետու-
թիւն չի կարող անել, որովհետեւ
դուրս համար հարկաւոր է բոլոր Ռու-
սաց կանոններն ունենալ դոնէ գլխի
նաղիւնի, այլոնք, ունի գաստատու
ունեցող վարժարանի վկայական,
իսկ այդ էլ շատ դժուար է, որով-
հետեւ նախ՝ այդպիսի դիմագրիւնի
մէջ յաջողութեամբ աւարտելն է
ծանր, երկրորդ՝ դիմագրիւններ կան
միայն Կովկասի երկու-երեք քա-
ղաքներ մէջ ուր դնալը և իր ծը-
նորներէ հետեւ ապրելը շատ էլ
հեշտ չ'է, մասնաւոր նիւթականի
կողմից: Վասնորոյ մի ամբողջ շարք
գաւառական քաղաքներ մէջ ինչ-
պէս օրինակ՝ Նուխի, Շուշի, Գան-
ձակ, Չենգեզուր, Չաքալար, Եւ-
մախի, Լէւոքուս, Երեւան, Ալեք-
սանդրապոլ, Արագած, Ախալքա-
լաք, Թորի, Օրթուբաթ, Մոզդուր,
Ղեղար, Նախիջևան և այլն, Հայ
երկրաստորութիւնը սոսկմանտիակ-
վում է միայն պրոֆիմագիտական
ուսումով, այսինքն այնպիսի ուսու-
մով, որից մի կապիկ իրական օ-
գուտ չ'կայ իրան ներկայի և ապա-
գայի համար, բացի այն, որ իր ըն-
թացքը աւարտելուց յետ, Հայ երկ-
րաստորութիւնը այնչափ հպարտութիւն
և ինքնահաստատութիւն է ստանում,
որ իրան հասկացող և բանիմաց կար-
ծելով, բնու չի ուզում որ և իցէ
«մի կապիս արհեստին» կամ «ստոր
վաճառակաւութեան» մտանալ, և
Այսպիսով նա սկսում է ունենալ առ-
բերել մաքուր իր ծանր բարոյա-
կան դրութեան հետ, որովհետեւ
մի կողմից նորան ստանում է իր
աղքատ ծնողաց գլխին ձրկակիւր և
դատարկացիքի մնալու միտքը, մի-
այ կողմից նորան ճնշում է հասարա-
կաց կրօնիքը, «վերջ գտաւ»
«անհատական», «չարախառն» և այլն
կոչումները: Այսպիսի դժուար դը-
րութիւնը ունենում է հետեւեալ
վախճանը: 1) Կամ՝ երկրաստորութ-
ընդուն է վեր առնում վախճան
Թիֆլիս կամ մի այլ քաղաք այն-
անդ սովից մեռնելու կամ՝ ընթաց-
քը դիմագրիւնի մէջ աւարտելու և
յետոյ համարաբան մտնելու հա-
մար, որ չ'աջողվում է հարկիւրից եր-
կուսին-երեքին: 2) Կամ՝ բարոյա-
պէս ինքնաւորում նա հաշտվում է
կրան շրջապատող պայմաններին հետ
և, շատ դժուար որոտանելու նման,
մտնում է աշակերտ վաճառակաւի
կամ՝ արուեստավորի մասն—որի ու-
րիւնակները սակայն իրնա հաղուա-
գիւտ է: 3) Կամ՝ ինչ սորան-նորան
միջնորդ ու բարեխառն գցելով դա-
ւառապետի, նորա օգնականի կամ
մի աւելի աւարի մաս, երկրաստոր-
ութ ընդունվում է քրքիւր դաւառա-
կան վարչութեան, հեռավոր բնակում,
մարտական մէջ, անառապական
երկրաշարժի, դատարարի մաս, բայց

ոչ նորա համար որ այդպիսով իր
ապրուստը կարողանայ հայկոյթեմը,
այլ նորա համար, որ այդպիսի ծա-
ռայութեամբ տէրութեան պաշտօն-
եաների մաս, նա կարողանայ միայն
իր ինչուս ինքնասիրութեանը բա-
ւարտութիւն տալ: Ահա՛ սոյն վեր-
ջի ճանապարհը ամենից սովորականն
է Կովկասի մէջ և ամենից աւելի
հարմարող պրոֆիմագիտական ին-
քատ—պաւստ ուսում առածների
համար: Խօսք չ'կայ, ի հարկէ, որ
այսպիսիները ելին Կ. Պոլսի լինելին
կարող էին շատ մեծ դեր խաղալ,
ընդունելով այս ինչ, այն ինչ բնիկ
բուխեան ուսումնապետի, առեւտ-
պետի, առեւտրաբարի դերք, դատա-
արակի և «մասնագէտ—մանկավար-
ժի» անունը, «սովնաքանի» վարժա-
րանների տնօրէնութիւնը, ազգային
ժողովի մէջ «բանխորտ» և «բաղ-
մահմուտ» երեսնասնի պաշտօնը
և այլն, բայց դժբաղդաւոր այդ էլ
շատ քիչներն է յաջողվում: . . . Վասն
որոյ պրոֆիմագիտի մէջ ընթացքը
աւարտած երկրաստորութ կոչվում
է կոկարդը իր միակ միջնորդ նու-
րաճեւ գլխարկի ճակատին և մեծ
բարոյական յաղթութիւն համարե-
լով իր ձրի և դեմաւքարչ ծառա-
յութիւնը, սկսում է տարիներով
քաջ գալ դանազան պաշտօնատե-
ղերի մէջ, ինքն էլ չ'իմանալով իր
դպրութեան նպատակը, ինքն էլ
չ'ճանաչելով իր համագործը, ճգը-
տումները, սկզբունքները, մտաւոր
և բարոյական պահանջը: . . . Էլ
ինչ լուսնայ կարող է ձգել այսպիսի
մէկը ազգային ընդհանուր յառա-
ջադիմութեան մէջ, կարելի է հեշ-
տութեամբ երեսնակայել: . . . (1)

Ահա՛ այսպէս է ընթանում Կով-
կասի միլիոն ու կէս Հայերի ազգա-
յին յառաջդիմութիւնը ինչ տնտե-
սական բարգաւաճման կողմից և ինչ
ազգային ինքնաճանաչութեան. մեր
ազգայինները ամեն անգ միեւնոր
վառ պատառակին յառկութիւն ու-
նեն, այն է, ամեն բանի մէջ իրանց
յետադիմութեան վերաբերմամբ
միշտ ուրիշներին մեղադրել, բայց
մի՞թէ ու է մէկը մեղադր է, որ
Կովկասի Հայերը չ'են աշխատում
ընտելել այնպիսի մի ուղղութիւն,
որով իւրաքանչիւր նոր սերունդ
փութակով իր հայոց աւանդութիւն
ներկից և հալոյմներէից հարկիւր քայլ
հետնալու, գոնէ յիսուն քայլ
մտնեն: Ինքնանակ նիւթակարա-
պէս ապագիւր և բարոյապէս ա-
ղաւաղվելու, օրէց օր աւելի յա-
ռաջդիմել, աւելի կողմնակալ: . . .

(1) Վատ չ'էր լինի եթէ գտնէ այս
սխառ դրութիւնից օգուտ քաղէին Կ.
Պոլսի Հայոց Միացեալ ընկերութիւնները
Հայաստանի երկաթուղիներին տա-
լա վերաբերմամբ: Լաւ կ'ըլլէր, փա-
խանակ աշխատելու փորձով ճառեր
արաքացիներ և զօռ ապ նոցա մէջ իրանց
գլխին «Մարտան երկու կողմի երե-
ւոյթը» պարզելու մասին, Կ. Պոլսի մէջ
հայտարարող դատարարներ և ճառեր գլո-
շները պարբեր իրանց ձեռքբեր դէպի Կ-
րանց երկու կողմի գրառումները, վերա-
հասու լինելու համար ինչ քանի փարս-
ի մոտում իւրաքանչիւր օր նոցա մէջ ի-
րանց ստացած «երթութիւնից» Հայ է
հարկաւոր հայ Հայաստանի գիւղացուն
որը կ'առաջիկայ օրինակներէ լինէր: Եւ
արաքացիները և նոցա հետ լինող լին-
քաւորները և նախնական ուսումով, այլ
ոչ թէ Կ. Պոլսի ընկերութիւնների այն
«երթութեամբ» որի մէջ հասկցվում է
ձրաններն և Շոթլանդիայի լեռները առ-
գործանելը, ինչպէս այդ անում են Կիւ-
րիկայի «մանական» կողմի «երթա-
րաններին» մէջ Լի մանական գոտիի չա-
տացող Կ. Պոլսից ուղարկած խղճ «գրա-
սեր» գոտիներ: . . . Հերթ է տրոյուտա-
կան ճառերով ժողովուրդը կերակրել,
հաստատելը որ հասարակ ժողովուրդը
շատ աւելի ստացւ միտք ունէ, քան թէ
գլխի ճանչցող ճառարանները, փան ու-
րիչ չի կարելի փրագներով և բարձր բա-
ւելով այդ ժողովուրդը աշխի փռել փռել:
շատ լաւ է տեսնում ժողովուրդը թէ որ
չափ է ապագայում ձեռք այն «երթու-
թիւնը» որից ձեռք գրառում միշտ միներ
են պարզում: . . .

Մի՞թէ ու է մէկը աղքատ է Հայ
գիւղացուն և քաղաքացուն, Ռու-
սահայերի գիւղավորներին չ'հո-
գալ և Հարգիւնները այն աղ-
գային գոտի, որ ապրում է գիւ-
ղատնտեսութիւն, արհեստ և երկ-
րագործութիւն: մի՞թէ Կովկասի
Հայերին բաւազատող կայ փոխա-
նակ հաղարներ փանելու իրանց
որոշաց դատարարութեան վրա
պրոֆիմագիտների, գիմնադիւն-
ներին և համալսարանների մէջ, որ
տեղ աւարտելուց յետ նաքադաւ-
նում են իրանց ծնողաց և ազգի
համար բարբոթին խորթ և աղար-
բիւն մարդիկ, պատրաստել նոցա
նից այնպիսի Հայեր և այնպիսի որ-
դիւր, որոնք մի կողմից դաւաղվին
իրանց հօր անշարժ կայքով, միւս
կողմից կապված մնային հայրական
օջախին ու աւանդութիւններին: Ոչ
Հայերը չ'են կարող առանց կապիւ-
թեան ապրելու: նոցա հարկաւոր
է անշուշտ համալսարան, լինէ, ու-
րով իրանց որդիքը եւս վաղիւն
հայտարար դատարարի, զինւորա-
կանի և դանազան պաշտօնների փա-
լուն նշանադր ետանելով, այնպէս են
միշտ չ'տես և տիրացու ազգերը,
վասնորոյ ինչ երբէք ուրիշին չ'ա-
սապարտենք մեր կործնելու և ան-
հետանալու մէջ, եւր մեր ինք-
նորս ենք պատճառ մեր ունեւման,
մեր կորստեան: . . .

Աւելի եւս զարմանալիս այն է,
որ Ռուս ազգի պէս մի մեծ և հզօր
ազգ սլոնիկելով իր ունեցած սխալ
և փրատար վերացական և տե-
սական դատարարութեան ուղ-
ղութիւնից, շատ է անում որ-
հետանցներ և աւելիներ բաղ-
մացել Ռուսաստանի մէջ, Կովկասի
Հայերը այդ ամենը տեսնելով,
դարձեալ իրանց էլն են քշում ու
իրանց երգը երգում: . . . Մի՞թէ
մեղաւոր կ'ըլլին մէկը սորանից յետ,
եթէ մի քանի տասնեակ տարիներ
ընկալուց, Կովկասի Հայերը ընկ-
նեն Աստարխանի, Բեաթաբեյի,
Հիդիստանի և Լեհաստանի Հա-
յերի օրը, ամենեւին ոչ:

Վերեւ ասածներից հեշտ է տես-
նել, որ Կովկասի Հայերը, չ'նայե-
լով նոցա լրագրիւններ մերթ ընդ-
մերթ բարձրացնող խառնուրդ աղ-
մա կին, այնպիսի խառնուրդ հողի
վրա են, որի վրա ազգային նիւթա-
կան և բարոյական զարգացումը,
ազգային ինքնաճանաչութիւնը բը-
նաւ հաստատութիւն չ'են կարող
ունենալ: սորա առաջացող հարկաւ-
ար փրատար կարելի էր բերել Բալ-
քար փրատարները միայն այն նշանա-
ւոր երեւոյթի վրա մասնաշարժ անե-
լով, որով իւրաքանչիւր տարի Ռու-
սաստանի զանազան համալսարան-
ներից հարկաւոր Հայ երկրա-
տարներ են աւարտում, բայց փո-
խանակ կատարեալ անտարբերու-
թիւնից և նաեւ արհամարհանքից
դէպի իրանց ազգային և հասարա-
կական յառաջդիմութիւնը, օրինչ ու-
րիչ բանով չ'են կարող փայլել: Եւ
այս բանի մէջ ամենեւին մեղաւոր
չ'է Ռուս աւերակիւնը, որը, խղճի
առաջ պիտի վիայենք, վերաբեր-
վում է գէպի իր հոգաւոր աղքա-
րը կատարեալ կրօնական և աղա-
թիւն համարաբարութեամբ: ոչ, դարձ-
եալ կ'ըլլին, որ մեղաւոր ենք
մենք ինքներս, որ չ'ենք մտածում
ընդունել պէտքեւոր և զբեւոյրեւ
աւարտելու ԱՍՏԻՃՆԱՅԱՐՈՒՆ ԵՆ
ԱՆՁԻԱՆԱՅԱՐՈՒՆ ՆԵՐՈՒՄԵՆԱՅԱՐՈՒՆ
նորան մեր ազգային աւանդաբան-
ներին, հալոյմներին, պէտքեւոր և դժուար-
ներին: Փոխանակ այսպէս գործելու,
մենք միանգամայն ուղում ենք բո-
լորն էլ համալսարանական գիտնա-
կաններ լինել և երկնքից տասղեր
վեր բերել, բայց վերջնաւոր է նու-
րանով: որ չ'ենք կարողանում ոչ
աստղերին հասնել և ոչ երկրի վրա
մարդաւորներ մարդ լինել: այլ դուրս
ենք դալի կամ՝ դարդալ լինելու: . . .

հասցէ, կամ համալսարանական
պատշաճ հասցէ:
Իսկ այս ամենը յառաջ է գալի
սորանից, որ մենք արհամարհում
ենք մեր ազգի սեփական յառա-
նիքները, աւանդական ձգտումները,
հարազատ պարագմունքները՝ ար-
հեստը, արուեստը և երկրագոր-
ծութիւնը. մենք գիտակցաբար և
կատարեալ ճանաչողութեամբ ենք
արհամարում այն, ինչ անցրել է Հա-
յոց ազգը հաղարտութեամբ ար-
բեք հօր և ընդ ջուր, մենք սպա-
նում ենք մեր պապերի այդ սուրբ
դաւանանքը, մենք դաւանանում
ենք նոցա օրհնեալ կրօնից, վասնո-
րոյ մենք պիտի քայենք մեր ար-
ժանի պատիժը՝ մենք պիտի այրու-
սեալինք և կորչինք ուրիշների
մէջ: . . .

Մենք մոռացանք վերը Կովկասի
օրիորդաց դատարարութեան վրայ
խօսելը և շատ դժէք ենք այս մա-
նացման համար, որովհետեւ բաց
անելով այդ վերքերը, մենք միայն
մի նոր խոց պատճառած կը լինենք
զգայուն ազգայինների օրին: Մի-
այն այնչափ կանենք, որ Կովկասի
Հայերի բունած ընթացքը օրիոր-
դաց դատարարութեան մասին
այնչափ կորստարեւր է, որ իրկու
տարի առաջ այնքանով Ախալցխայի
Հայոց (այն էլ երբորմի նոր գաղ-
թական) օրիորդական դպրոցները
և ծանօթանալով նոցա Պրոգրեսի
հետ, տկամայից դուրս թաւա մեր
բերանից լեռնական վերադասին
ուղղած «անսիրտ փոխար» բացա-
կանութիւնը «իսկ Հայ կանանց ա-
պագայի մասին» անսիրտ (ան-
վարդիկ) մատուցաններ (Ռուս լքա-
կին) խօսքերը: . . .

Գուցէ շատերը կանեն մեզ. «հա-
պա ինչ են չ'ունում Մոսկովայի Լա-
զարեան ճեմարանը և Թիֆլիսի
Ներսիսեան ուսումնարանը»: Այդ-
եւորա վարժարաններին էլ իրանց
բաժանակ, այս, շատ մեծ դեր են
կատարել, աւարտելով ազգային
ընդուն օտարախոս Հայերի մէջ, իսկ
այժմ ազգի այդ պահանջը բաւա-
կան լցացած լինելով, հարկաւոր է
ուրիշ պրոգրամ և ուղղութիւն սա-
նալ այն ուսումնարանին, որը ու-
ղում է ազգի անհրաժեշտ պէտ-
քներին և կենսական շահերին ծա-
ռայել: Այս կողմանէ Աղբրկովկասի
Հայերը չունեն ազգային դպրոց և
չեն էլ մտածում՝ նորան ունենալու
վրայ, բայց գուցէ մեր ազգային
յայտնի բանաստեղծ Պ. Ռաֆայել
Պատկանեանի (Գամառ-Բաթիպոյ)
օրինակը նոր նախիջևանում հե-
տեւորեն կը գտնէ և Թիֆլիսի մէջ.
նոր նախիջևանը ունէ այժմ Պ.
Պատկանեանի յորդորանքով բացած
ազգային արուեստանոց, իսկ Աղբր-
կովկասի տանեակ քաղաքները
ձգտում են միայն պրոֆիմագիտա-
նեք և իմնագիտական շատացնել
իրանց մէջ. անգլիս ռիւսներն . . .
եկող անգամ մեր հայեացքը կը
հարձենք կրկին դէպի Տաճկահա-
յերը և նոցա դպրոցները:

Յ. Գ. Այս տղերքը դրած ժամա-
նակ, լսում ենք թէ երեք Թիֆլի-
սաբնակ Հայագիրք աւելացրին ա-
ռաւան հարց Փրոֆ. արքէն Նուխ-
րաժ Եւթ հարցը հարցը Փրոֆ. արքէն
Թիֆլիսում համալսարան հիմնելու
համար. մի՞թէ աւելի արդիւնաւոր
չ'էր լինի, եթէ այս գումարի հէնց
կէնք նախընտրէ մի ազգային արուես-
տանոցի հաստատումն:

ԳՐԱԿՐԱՐ ՆԻԿՈՂՈՍԵԱՆ
(Երբանաշէն)

ՄԻԼԼԵԹԻՄԻԴ ԳԱԹՈՒԼԻԿԵՐԻ
Ինչի՞նչ, տիւնքիւնիսն միգան իմ
տիկիւնից վառ խզրէ, պաւ կիւն,
ինչնանալու զաւթմտորեւտ, միլո-
թիմից Գաթօլիքիւրին տայիւր կէ-
թիւնն տիկիւնքի չայեանք տիգ գաթ
պէնտի լիճքէմէ խաբիւր:
«Պաւ կիւն (եւտիւն տիւն) ան սէ-

քիւր նէֆէր իրագոյս փէ սերբիւ-
գ օղոսպարտան միւրէքքէպ օրան Սի-
նոթ, չիման դարախոյ օրան Հա-
տան Եփեսոսին խալէֆինի ինթի-
խապ ինթիւք իւրիւն, լիճքէմիւ իմ-
մէքաէ տիր:

«Ահալը շարգիւնին միւսմագ-
պէլի ինչն, լիճքէմ մապահատեւ
ալքնմաք աահա զիւտաէ Էճմիւ-
եւթաէն օրան տիկէր մատաէլքը,
պիւր գաչ կիւնաէն պէրաւ պու մէ-
սէլէլի ուսումնարանից զպա պիւր
մէճուր գըմիւրքար արք, վէ անճագ-
հալ ու լիճքէմիւնին ինթիմալ-
աէն պուրաւտաղաւ կիւն, պու մէ-
սէլէլի լիճքէմիւ արալըլըլա տա
Էսէֆ խաբիւր:

«Պաւ կիւնքի ինթիմապ, լիճք-
թիւր օրանաւաղաւ սուրէլիւն իճրա
խալէլիւնաէ, պիւր հիլլէ տիւնք օ-
լաճագ արք, չիւնքի վաղաա իս-
թանալը Էրմէնի-Գաթօլիք ճէօ-
մալքը Սիւսթա պէշ նամդէլմագ-
աթմ ինթիւք իսէ տէ, Հատան Լիճք-
աթ, քիւնալ խալէֆինին ինթիմա-
պէնա ալքաճագ Եօլա գօլպիւթ-
մագ ինչն, զաթէն պու պէշ նամ-
դէլմագ համար, որովհետեւ փէ-
թալիւն կէլմիւրին ինթիմիլլէ-
միւ տիր: Տիկէր լիճքաթաթան, պու
պէշ նէֆէր նամդէլմագ ինչն վիւր-
եւթալըլմէն օրուրուրան (1),
պու խաւաւաա, պուտան պիւր գաչ
այ մագաւաւաթ, վէ անճագ-
աթ օրուրմալը ինթիւք, պիւր ինթի-
խապ ինթիմալի յիլլէլիլլէ, վիւր-
եւթաթան լիճքէմիւ գումարա գայտ
խալիլլէլլէ տիր:

«Պիւնալէլլին պու կիւնքի կիւն
Սիւսթա լիճքաթմ օրուրան նամդէլ-
բուսուլալը, վիւրաթմ ինչն արք Է-
սէլէլի տիր, հալ պու քիւր ինթիմալ
ինչն, արքէլէլի Էճմիւս արքէլլէլլէ
տիր:

Ճէմալաթմ ուսումնիւնթիւն, աա-
վաեա քէպլէ վագաթէլ խալէլլէ
րէլլէլլին ինթիմալ, օլ վագաթմ
մախալիք, փագ պու պու կիւն պիւր-
լէլլիլլ օրան գըմմ գումար միւրմիւլ-
տիր, վէ շու հալալ, ինթիմալ օրու-
նաճագ գաթմ, Լիճքէմիւ պէրաւ
չայեանը լիճքէլալի նէլիճքէլլին
պէնալ ինթիմալ օրուրուրմագ հալլին
տէլլամ ինթիմալ օրուրագ տիր:

«Փիւրկալը, իչպու ինթիմալ մա-
նալարաթմ լիճքէլլիլլ իսէն, վէ իլլէ-
րուտէ պուտան միւսթէֆիա օլա-
ճագ օրան շախրըն, Պագը Ալիւն
հիւսնի նաղարքաա օլմալըլը, վէ
մագաւաւա ճէպլի Լիպիւն միւ-
թէնարքաթը, վէ սուրա Տէրիւտա-
տէլլալ միւրքալ սընթիւրաա օլ-
աուրու մալլու՝ օրան մէրհում Ծա-
վաւ բաշա իլլէ լիճքաթի իլլէլիլլ

(1) Պաւ պագթի ինթիմալ զալէթա-
սընքի սէլլէլիլլ կիւն, կէրիլ էլլիլլն
տէն իչպու ինթիմալ մատաթի ինչն վի-
րաթմ արքի Գաթօլիքիւրին տէ գոլա
թօրաւըլլը իսէ տէ, պիւրմ զանըլը-
զա կէրէ, ինթիմալ մատաթիլլէն օրան
Եօլալըլալըլ արք, չիւնքի զպիւր Կա-
թիլիւր մէ Բաթիլիք ինթիմալ մա-
թալալ վիւրաթմ հալալը, Եալալըլ Լի-
թալալ Գաթօլիքիւրին մախալ օլալ
պւ շալ վիւրաթալալ պուտան Գաթօլիք-
լիլլին միւրաթմ ինթիմալ հալալըլ Եօլ
տուր, վէ պուտան սէլլիլլ շու տւր քիւր գա-
թէն ինթիմալ մէլիլլ իսէ, հիւր միւրաթմ
միւրաթալըլըլ հալալ պուտանալըլըլ
տան, պուտար, իւրաթիլլ բուհալիլլէ-
լիլլէ մէմուր օլալալըլըլ մատաթիլլէն օրան
Կաթօլիկիւր վէ Բաթիլիք ինթիմալ մա-
տալիւտէ վէլլէլլի տիւնք օլալալա
պալալ, ինթիմալ օլալալալըլըլ զաթ տա,
մէլլէլլ ինթիմալ արքալըլըլըլըլ մատալ,
Ինթիմալ Ինթիմալալըլըլըլըլըլըլ տա-
լի հայիլ օլալալըլ, Եալալալ միւրաթալա-
լըլըլըլ ինթիմալըլ, անճագ մէնալալ օլ-
աուրալըլըլ թալալ Էսէլիլլիլլէ միւրաթա-
լըլըլըլ կի

